

Karen Thuroe Hansen: Forslaget om ændring af lov om restaurations- og hotelvirksomhed er et af følgelovforslagene med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber.

I henhold til Romtraktatens artikel 52 skal medlemslandene afskaffe alle restriktioner, der hindrer statsborgere i ét medlemsland i inden for et andet medlemslands område at udøve selvstændig næringsvirksomhed på samme betingelser, som er fastsat for vedkommende medlemsstats egne statsborgere.

I forhold til gældende lov om restaurations- og hotelvirksomhed af 25. marts 1970 er der kun tale om ændring af en enkelt paragraf, nemlig § 4, der omfatter registrerede aktieselskabers ret til næringsbrev. § 4 udvides nu således, at filialer af udenlandske selskaber får samme ret til næringsbrev som og dermed ligestilles med danske selskaber, der forøvrigt får en lille lempelse, idet kravene i § 3 om, at samtlige medlemmer af direktionen og bestyrelsen skal have dansk indfødsret, have bopæl her i riget og være myndige, nu lempes til, at direktionen og flertallet af bestyrelsen opfylder disse krav.

Jeg kan på den konservative folketingsgruppes vegne anbefale lovforslaget.

Jens Peter Jensen: På venstres vegne kan jeg anbefale lovforslaget og skal kun gøre den bemærkning til den socialdemokratiske ordfører, der vel må karakteriseres som en af de begavede tvivlere i markedspolitikken, at hele det tema, som den ærede ordfører var inde på, har vi været igennem, da vi lavede reformen af beværterlovgivningen, så der er ikke for mit vedkommende anledning til at begære udvalgsbehandling vedrørende det forhold. Det kan vist udmærket passere videre.

Nordqvist: I modsætning til den forrige ordfører skal jeg nu ikke begynde at vurdere intelligensen af andre ordførere. Jeg synes tværtimod, at den socialdemokratiske ordfører, fru Lone Nielsen, fremhævede nogle bestemmelser, som jeg godt kunne tænke mig at få drøftet i udvalget. Det er ganske rigtigt, som hun sagde, at ud over dette med beværterbevillingen skal man også have bevilling til at servere stærke drikke. Jeg vil godt, at vi i udvalget drøfter de nærmere

bestemmelser i lovens § 14. Jeg kunne godt forestille mig, at de særlige bestemmelser i § 14 kunne give visse forviklinger, og det synes jeg vi bør afklare. Vi står her jo ikke bare for at konfirmere noget, der tidligere har været drøftet; der foreligger en helt ny situation nu, og den vil jeg i hvert fald gerne have gennemdrøftet.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget, idet jeg anmoder om udvalgsbehandling.

Arne Larsen: Det lovforslag, vi her behandler, er efter mit partis opfattelse et særdeles utiltalende og utilfredsstillende forslag, som SF på det kraftigste vil tage afstand fra.

Lovforslaget er en følge af en eventuel dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber. Vi kunne tage det sådan nogenlunde afslappet, al den stund det næppe er tænkeligt, at befolkningen i september giver tilslutning til dansk medlemskab. Men lovforslaget er jo et bevis på regeringens bestræbelser på at opnå dette medlemskab.

I lovforslaget henvises der til artikel 52 i Romtraktaten, som bestemmer om retten til fri erhvervsudøvelse; ifølge den skal alle restriktioner over for fællesmarkedsborgeres frie erhvervsudøvelse i Danmark udryddes af dansk lovgivning, og derfor kommer nu dette forslag om ændring af lov om restaurations- og hotelvirksomhed.

Da vi ikke må diskriminere mod EF-borgere, og da lovgivningen skal harmoniseres, må man nu først i den gældende lov hjælpe danske borgere med at blive nogenlunde ligestillede med EF-borgere. Derfor denne ændring i § 4, stk. 1, således at det ikke længere bliver nødvendigt, at alle direktører og bestyrelsesmedlemmer i et restaurations- eller hotelaktieselskab er danske statsborgere, men kun at flertallet er det. Dette gøres for at tilvejebringe ligestilling med udenlandske filialer, som i henhold til stk. 2 nu skal have ret til næringsbrev, såfremt dette er hjemlet i international aftale eller ved bestemmelser fastsat af handelsministeren.

Næringsbrev kan herudover udstedes efter tilladelse af ministeren. Dette sidste punktum er meget betænkeligt. Ministeren får herved meget vide beføjelser til nærmest at gøre, hvad der passer ham. I § 14, stk. 3, i loven hedder det, at alkoholbevilling uden